

วัดป่าหนานาชาติ

“.....ธรรมที่แท้จริงไม่ใช่ของใคร ไม่มีใครเป็นเจ้าของ ธรรมะเป็นธรรมชาติ เป็น
สังขาร ไม่มีชาติชั้น วรรณะ เป็นสิ่งที่ผู้ปฏิบัติจะรู้ได้ด้วยตนเอง....”

หลวงพ่ocha

วัดปานานาชาติเป็นวัดสายวัดป่าที่ตั้งอยู่ในบ้านบุงหวาย อำเภวารินชำราบ จังหวัด
อุบลราชธานี ตั้งเมื่อ ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ โดยมีหลวงพ่ocha สุภัทโท จากวัดหนองป่าพงเป็นผู้
ก่อตั้ง

เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๘ หลวงพ่ocha ได้มาบริเวณที่ป่าแห่งนี้(บ้านบุงหวาย)กับโยมอ่า
สุภาวศ์ ๒ ครั้งด้วยกัน ท่านสำรวจไปรอบๆบริเวณป่าแห่งนี้ แล้วบอกกับโยมอ่าว่า
“บริเวณนี้ต่อไปอาตมาจะสร้างวัด ให้เร่งปลูกต้นไม้เป็นรั้วไว้รอบๆ” ท่านชี้แนวที่จะปลูก
ต้นไม้ให้โยมอ่าดู แล้วก็เดินเข้าไปในป่าเพื่อหาที่วิว กักผ่อน ท่านไปพบซากโบสถ์
เก่าแก่หลังหนึ่ง มีเสมา ๘ อัน เหลือแต่กองหินให้เห็นพอทราบว่าเป็นเสมาของโบสถ์เก่า
เท่านั้น เมื่อพิจารณาอยู่พักหนึ่ง ท่านพูดกับโยมอ่าว่า “โบสถ์นี้ก็เป็นโบสถ์ที่เราเคยสร้างไว้
เก่าก่อน ต่อไปเราก็จะได้มาบูรณะซ่อมแซมต่อไปอีกนะโยม” ท่านพูดไว้เพียงเท่านี้

สภาพเดิมของพื้นที่แห่งนี้

ณ ที่แห่งนี้ เดิมเป็นป่าช้าสาธารณะของบ้านบุงหวาย มีเนื้อที่ประมาณ ๘๕ ไร่เศษ
และในบริเวณป่าช้านี้ยังมีต้นไม้เป็นป่าอยู่ บริเวณรอบนอกนั้นชาวบ้านตากถางเป็นที่ทำมา
หากิน ทำไร่ ทำนาหมดแล้ว ต้นไม้ในบริเวณป่าช้านี้ที่มีมากเป็นพิเศษ คือ ลำดวน กะบาก
ยาง พอก ส่วนไม้อื่นมีบ้างแต่ก็ยิ่งเล็กอยู่ สัตว์ป่าที่พบมีอีเห็น ลิงลม กระรอก กระแต นก
งู แหล่งน้ำลำธารไม่มี

มูลเหตุและแรงศรัทธาที่จะสร้างวัดที่นี่

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ พระสุเมโธ ได้มาอยู่กับหลวงพ่ochaเป็น ครั้งแรกที่วัด
หนองป่าพง หลังจากนั้นก็ได้มีพระฝรั่งทยอยกันเดินทางเข้ามาอยู่กับหลวงพ่ochaมากขึ้น

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ วัดหนองป่าพงซึ่งมีหลวงพ่ochaเป็นเจ้าอาวาส มีพระสงฆ์ทั้งพระ
ไทยและพระฝรั่งจำพรรษาเป็นจำนวนมาก เสนาสนะมีจำกัดอยู่กันแออัด พื้นบ่มบาตรก็หา
ยาก จึงเป็นเหตุให้พระสงฆ์ต้องออกมาหาพื้นที่นอกวัด พระอาจารย์แสวงเป็นผู้แนะนำให้มา

หาพื้นที่บ้านบุงหวาย เพราะที่นี่มีป่า มีต้นไม้มาก หาพื้นที่ง่าย ประกอบกับโยมชาวบ้านบุงหวายมีจิตศรัทธาในพระสงฆ์วัดหนองป่าพงรับอาสาที่จะช่วยเหลือ โยมคนแรกที่คอยให้ความช่วยเหลือแนะนำการบ่มบาตรแก่พระสงฆ์สามเณรคือ โยมพ่อบุญ นามโสภา

ขณะนั้นเป็นเดือนมีนาคม หลังจากที่พระสงฆ์สามเณรบ่มบาตรแล้ว ก็ปักกลดพักวิเวกปฏิบัติธรรมต่อ พระสงฆ์และเณรต่างชาติชุดแรกนี้มี ๖ รูป เมื่อปักกลดอยู่ได้ ๓ วัน ญาติโยมได้ช่วยกันสร้างศาลาต่างๆ หลังคามุงหญ้ามีอาสนะเพื่อที่จะได้มีที่หลบฝน ต่อมาญาติโยมมีจิตศรัทธาในข้อวัตรปฏิบัติ จึงนิมนต์ให้จำพรรษาในป่าช้านี้ ในช่วงสงกรานต์คณะญาติโยมจาก บ้านบุงหวายและคณะสงฆ์ได้กลับไปขออนุญาตจากหลวงพ่อชาสร้างที่แห่งนี้เป็นสำนักสงฆ์ หลวงพ่อชาเมตตาอนุญาตให้จำพรรษาที่นี่ และมอบหมายให้อาจารย์สุเมโธเป็น หัวหน้าดูแลอบรมสั่งสอนพระเณรต่างชาติใหม่เหล่านี้ ซึ่งหลวงพ่อชามักเรียกชื่อกลุ่มนี้ติดปากว่า "วัดป่าอเมริกาวาส" เพราะพระสงฆ์สามเณรเหล่านี้ส่วนมากเป็นชาวอเมริกา เมื่อได้รับอนุญาตจากหลวงพ่อชาแล้ว ญาติโยมได้แบ่งกันเป็นเจ้าภาพในการสร้างกุฏิ และลงมือทำกันเอง พรรษาปีแรกนั้น มีกุฏิ ๕ หลัง และเพิงมุงหญาคา ๒ หลังสำหรับ พระสงฆ์ สามเณร ๑๐ รูปและผ้าขาว ๑ คน คืออาจารย์สุเมโธ พระสันตจิตโต พระวรปัญญา พระปภาโกร พระปสันโน พระอนันโท พระพรหมวังโส พระคเวสโก พระโชติโก พระอรุโณ และผ้าขาวบู้ส อีแวนส์

ที่ดินและเสนาสนะ

ชากโบสถ์เก่าที่หลวงพ่อชาพบ คงเหลือแต่หินแดงแตกหักเพียงให้ก็รู้ว่าเป็นเสมาของโบสถ์เท่านั้น (ซึ่งภายหลังเจ้าหน้าที่ของกรมศิลปากรได้มาสืบหาและแจ้งว่าโบราณสถานแห่งนี้มีอายุราว ๗๐๐-๑,๐๐๐ ปี) พระสงฆ์ได้ใช้เป็นที่ทำสังฆกรรมตั้งแต่แรกเข้ามาอยู่ ญาติโยมจึงช่วยกันสร้างโบสถ์ชั่วคราวให้ท่านได้พอใช้กันฝนกันแดดได้ คือเสาไม้ พื้นก่ออิฐรอบๆถมดินแล้วทปูน หลังคามุงด้วยสังกะสี ฝาเพดานตีด้วยไม้ระแนง ไม่มีผนัง

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ มีคณะผ้าป่าจากกรุงเทพฯ โดยคุณอาคม ทันนิเทศ(วิทยุ ๐๑) นำผ้าป่ามาถวายวัดหนองป่าพง คุณอาคมพร้อมญาติโยมประมาณ ๒๐๐ คน มาดูวัดใหม่ที่บ้านบุงหวายตามที่หลวงพ่อชาบอกให้มาดู เผอิญวันนั้นฝนตก ศาลาชั่วคราวซึ่งมุงด้วยหญ้าคาอันคับแคบ ไม่พอจุพระสงฆ์และญาติโยมได้หมด จึงเปียกปอนกันหมด คณะศรัทธาของคุณอาคมจึงนำเงินมาทอดและเริ่มสร้างศาลาใหม่ในปีนั้น และสร้างเสร็จในปี

พ.ศ. ๒๕๒๐ ศาลานี้หลวงพ่อกษาเป็นผู้ออกแบบและกำหนดขนาดเอง แล้วเปลี่ยนชื่อจาก วัดอเมริกาวาสเป็น “วัดปานานาชาติ” เพื่อให้เหมาะกับการที่พระเถรมาจากหลายประเทศ นับเป็นวัดสาขา ที่ ๑๕ ของวัดหนองป่าพง

พ.ศ. ๒๕๒๘ เริ่มสร้างพระอุโบสถโดยมีเงื่อนไขว่า ให้กลมกลืนกับธรรมชาติป่า ไม้ให้มากที่สุด มีความเขือกเย็น สงบ เรียบง่าย ประหยัด และไม่มีเสียงก้องสะท้อน เพื่อ พระสงฆ์ใช้สวดสังฆกรรมต่างๆ และเป็นที่อยู่บรมพระสงฆ์สามเณร งานก่อสร้างนี้มีได้มีการเรียไร พระอุโบสถสร้างเสร็จในอีก ๒ ปีต่อมา ทำให้ คำปรารภของหลวงพ่อกษาได้เป็นจริง

เนื่องจากพระชาวต่างประเทศมีเพิ่มมากขึ้นทุกปีญาติโยมจึงได้มีจิตศรัทธาถวายที่ดินเพิ่มปัจจุบันวัดปานานาชาติมีเนื้อที่ทั้งหมด ๓๕๖ ไร่ มีกฎ ๓๗ หลั

พ.ศ. ๒๕๓๖ ได้ทำกำแพงล้อมรอบวัดและได้มีการปลูกป่าทดแทนขึ้นในพื้นที่วัด ซึ่งเดิมเป็นไร่ป่อที่ร้างไว้ ปัจจุบันได้กลายเป็นป่าที่สมบูรณ์ขึ้นมา

พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเป็นวัด

ปัจจุบันวัดปานานาชาติมีสาขา ๒ แห่ง คือที่วัดภูจ้อมก้อม อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี และสำนักสงฆ์เต่าดำ อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

หลวงพ่อกษากับพระฝรั่ง

เวลาเพิ่งไปอยู่ที่นั่นใหม่ ๆ เนื่องจากพระอุปัชฌาย์ของหลวงพ่อกษาอยู่ที่วัดบ้านบุงหวาย หลวงพ่อกษาจึงได้ให้พระที่วัดปานานาชาติไปทำอุปัชฌาย์วัตรทุกสัปดาห์ โดยแบ่งหน้าที่กันไปทำความสะอาดวัดและดูแลพระอุปัชฌาย์ของหลวงพ่อกษา ซึ่งชราและอาพาธหนัก พระสงฆ์วัดปานานาชาติได้ปฏิบัติเช่นนั้นตลอดมา จนกระทั่งท่านมรณภาพ

การที่วัดปานานาชาติอยู่ไม่ไกลจากวัดหนองป่าพง เมื่อหลวงพ่อกษาเริ่มมีอาการอาพาธ คณะสงฆ์วัดปานานาชาติจึงได้สร้างเรือนไฟและนิมนต์ให้หลวงพ่อกษามาบัตว์ที่วัด เพื่อที่พระเถรวัดปานานาชาติจะได้มีโอกาสนวดพื้นปฏิบัติอุปัชฌาย์วัตรต่อหลวงพ่อกษาอย่างใกล้ชิด หลวงพ่อกษาก็ได้ให้ความเอ็นดูมาให้กำลังใจพระเถรวัดปานานาชาติอย่างสม่ำเสมอ เมื่อหลวงพ่อกษาอาพาธไม่สามารถเดินได้ พระจากวัดปานานาชาติได้จัดคณะไปสวดพระปริตรข้างๆรถเข็นของหลวงพ่อกษาทุกวันพระ และได้ผลัดเปลี่ยนพระเถรไปปฏิบัติอุปัชฌาย์วัตรอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งท่านละสังขารไป ในปี พ.ศ. ๒๕๓๕

วัดป่านานาชาติในปัจจุบัน

วัตถุประสงค์แรกเริ่มของหลวงพ่ocha ที่ตั้งวัดป่านานาชาติขึ้นนั้น เพื่อเปิดโอกาสให้แก่วางต่างประเทศให้ได้มีโอกาสเข้ามาศึกษาพระพุทธศาสนา อบรมพระธรรมวินัยจนสามารถที่จะออกบวชปฏิบัติข้อวัตรปฏิบัติของพระสายวัดป่าเพื่อให้ได้สัมผัสธรรมแห่งพระธรรมด้วยตนเอง เมื่อได้หลักในการปฏิบัติแล้วก็สามารถกลับไปช่วยประกาศศาสนาในที่ต่างๆได้

หลวงพ่ochaเคยกล่าวไว้ว่า “บวชง่ายสึกง่าย บวชยากสึกยาก” จึงเป็นเหตุให้ผู้ที่จะเข้ามาบวชที่วัดป่านานาชาติต้องเป็นผู้ที่ตั้งใจจริง ผู้มาขอบวชไม่ว่าจะมีอายุเท่าใดต้องมาเป็นผ้าขาว ๔-๖ เดือน เป็นสามเณร ๑ ปี เพื่ออบรมบ่มนิสัยให้เหมาะสมก่อนที่จะบวชเป็นพระภิกษุได้ เนื่องจากว่าการสื่อสารใช้ภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้ที่ตั้งใจจะบวชที่นี่จึงต้องมีความรู้ในภาษาอังกฤษพอสมควร

หลวงพ่ochaยังมุ่งหมายให้ที่นี่เป็นที่ฝึกพระให้มีคุณสมบัติเป็นผู้นำ มีประสบการณ์ในการเป็นหัวหน้าสงฆ์และปกครองวัด โดยได้มีโอกาสทำหน้าที่เป็นเจ้าอาวาสด้วย

เจ้าอาวาสของวัดป่านานาชาติมีดังนี้

องค์ที่ ๑	อาจารย์สุเมโธ	ชาวอเมริกัน	(๒๕๑๘-๒๕๑๙)
องค์ที่ ๒	อาจารย์ปภากร	ชาวอเมริกัน	(๒๕๒๐-๒๕๒๑)
องค์ที่ ๓	อาจารย์ชัคโร	ชาวออสเตรเลีย	(๒๕๒๒-๒๕๒๔)
องค์ที่ ๔	อาจารย์ปสันโน	ชาวแคนาดา	(๒๕๒๕-๒๕๓๙)
องค์ที่ ๕	อาจารย์ชยสาโร	ชาวอังกฤษ	(๒๕๔๐-๒๕๔๔)
องค์ที่ ๖	อาจารย์ญาณธมโม	ชาวออสเตรเลีย	(๒ ๕ ๔ ๕ -

ปัจจุบัน)

ปัจจุบัน(พ.ศ. ๒๕๔๖)พระเถรในสังกัดวัดป่านานาชาติที่มีอยู่ในเมืองไทย ทั้งหมด ๔๑ รูป รวม ๑๘ สัญชาติ เป็นชาวอเมริกัน ๗ รูป, ออสเตรเลีย ๗ รูป, เยอรมัน ๔ รูป, อังกฤษ ๔ รูป, ฮอลแลนด์ ๓ รูป, แคนาดา ๒ รูป, มาเลเซีย ๒ รูป, ญี่ปุ่น ๒ รูป, สาธารณรัฐเชค อิสราเอล ออสเตรีย ไอร์ช แอฟริกาใต้ ใต้หวัน เนปาล ฟิลิปปินส์ นิวซีแลนด์ และอินเดีย ประเทศละ ๑ รูป

ปัจจุบันพระจากวัดป่านานาชาติได้ไปตั้งสาขาในต่างประเทศ ทั้งหมด ๑๓ แห่ง กระจายอยู่ในอังกฤษ อิตาลี สวิตเซอร์แลนด์ ฝรั่งเศส ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และอเมริกา เป็นตัวอย่างในการการปฏิบัติให้ญาติโยมทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศได้เข้ามาศึกษา เป็นจำนวนมากทุกปี มีพระเถรที่เคยผ่าน การอบรมจากวัดป่านานาชาติและยังครองเพศ บรรพชิตอยู่ถึง ๑๐๘ รูป มาจากทั้งหมด ๒๗ เชื้อชาติ

วัดป่านานาชาติพยายามอย่างยิ่งที่จะรักษาข้อวัตรปฏิบัติของหลวงพ่อบุญมาไว้และ ถ่ายทอดสืบต่อไปยังอนุชนรุ่นหลังให้ได้มีโอกาสเข้าถึงธรรมะโดยทั่วกัน โดยไม่จำกัดเชื้อ ชาติและสีผิว

หลวงพ่อบุญมาเคยพูดให้ลูกศิษย์พระฝรั่งได้ฟังว่า “ตั้งในเวลานี้โลกกำลังจะเป็นอย่างนี้ ถึง เรามีความรู้สักว่าเราอยู่คนละประเทศ แต่การได้มาอยู่รวมกันที่นี่ มันเป็นของแปลก เหมือนกัน ประชาชนทั้งหลายเห็นพวกท่านทั้งหลาย ซึ่งอยู่ในเมืองนอก มารวมกันอยู่ ในเมืองไทย มาฉันข้าวเหนียวก็ได้ มาพูดภาษาไทยก็ได้ มาพูดภาษาลาวก็ได้ มาอยู่ที่ทุกซั่ๆ ยากๆ ถ้าหากที่อยู่ได้ อย่างนั้นผมจึงพูดไป เมื่อไปกรุงลอนดอนว่า ท่านพวกนี้จะต้องไป ทำคือออกเตอร์ที่วัดหนองป่าพง คือเปลี่ยน ผมมีความรู้สักว่า พวกท่านตายไปแล้วฟื้นขึ้นมา คือมาพบ ปรับตัวเข้ากับอากาศกับอาหารสารพัดอย่าง พวกท่านทั้งหลายก็มีความอดสาหะ ฝ่าฟันอุปสรรคอันนี้มา แม้ตลอดถึงคำพูดหรือขานนาค เป็นต้น บวชได้ในพุทธศาสนานี้ก็ เรียกว่าน่าเลื่อมใส ที่พยายามเป็นไปได้อย่างนี้ ความจริงของ พระพุทธศาสนานั้นดึงดูด จิตใจคนไทย จิตใจคนเมืองนอกให้มารวมกลุ่มอันเดียวกันได้ มันก็เป็นของแปลกอยู่ เหมือนกัน ฉะนั้นจงพากันตั้งอกตั้งใจ สัจวรสำรวมต่อไป”

ครั้งหนึ่งสมัยที่หลวงพ่อกษัตริย์ไปประเทศอังกฤษมีคนถามว่า
“ทำไมหลวงพ่อกษัตริย์จึงมีลูกศิษย์ชาวต่างชาติต่างภาษามาอยู่กับท่านมาก”
หลวงพ่อกษัตริย์ตอบว่า “พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ว่า ทุกอย่างต้องมีเหตุ ถ้าไม่มีเหตุ ผลก็ไม่มี”

หลวงพ่อกษัตริย์แล้วพูดต่อไปว่า
“เราอาจจะเคยอยู่ร่วมกันมาก่อนกระมัง....”

วัดป่านานาชาติ
บ้านนุ่งหวาย
อำเภอวารินชำราบ
จังหวัดอุบลราชธานี
๓๔๓๑๐